

omtales med et Par Ord. Af saadanne Punkter skal jeg tillade mig at fremdrage Forslaget under Nr. 26, hvorved den Sum, der er bevilget til Anskaffelse af Projektiler — det er i Realiteten til Artilleriets Projektiler — er foreslaaet forøget fra 22,000 Kr. til 32,000 Kr. Det høje Thing vil uden al Tvivl være opmærksom paa, at i de senere Aar er Udgiften til Projektiler, Hovedudgiften ved Artilleriets Skarpskydningsøvelser, løbet op til 38,000 Kr. At den høitærede Minister saa nu indskrænker sig til at forlange 32,000 Kr. til at erstatte den Udgift, som man har til Beholdningen af Projektiler, forekommer mig at være overordentlig bestemt. Det er mig ikke muligt at skjønne rettere, end at saafremt denne Post til Projektiler paa 22,000 Kr. bliver staaende usforandret, saaledes at der ikke kan anskaffes mere end for 22,000 Kr. Projektiler, saa vil det blive aldeles nødvendigt for Artilleriet at indskrænke Udgifterne til Projektiler til et lignende Beløb, med andre Ord, de Skarpskydningsøvelser, som hidtil ere drevne ved Artilleriet, maa reduceres noget nær til Halvdelen. Dette, tror jeg, vilde være overmaade uheldigt. I alle Armeer i Verden drives i de senere Aar Skarpskydningsøvelser med langt mere Sver og Udholdenhed end tidligere. Det ligger simpelthen deri, at, naar man har faaet de fortrinlige Vaaben, maa man øve sig mere i at bruge dem, for at Vaabnernes Fortrinlighed virkelig skal komme til sin Ret. Men der er hos os en ganske færgen Aftænkning til at lægge Vægt paa Skarpskydningsøvelser. Naar man vil lære en Mand at skyde med Kanoner, kan man gjøre det paa to Maader. Man kan give ham en meget omhyggelig theoretisk Oplærelse i Skydekunsten, en Oplæring, som forudsætter, at Manden iforveien har læst et betydeligt Kvantum Mathematik blandt Andet, og saa lade ham nøies med en forholdsvis begrændset praktisk Øvelse i Skydning. Den anden Methode er den, at man lærer dem at skyde med Kanoner paa samme Maade, som man lærer en Mand at skyde med et Gevær eller paa samme Maade, man lærer ham at spille Langbold, Fjerbold eller Regler og mange andre praktiske Idrætter. Det kan naturligvis læres aldeles mekanisk ved Øvelse. Det er en kostbar Methode, men det er en Methode, som vi hertillands for en væsentlig Del ere nødsagede til at slaa ind paa, eftersom vi ved vor Hærsordning have affaaeret os Sikkerheden for, at alle vore Officerer ere fuldstændig theoretisk uddannede Artillerister, og da vi desuden efter hele vor Organisation ere nødsagede til at bruge Underofficerer i mangfoldige Poster ved Artilleriet, hvor man i enhver anden Stat vilde bruge Officerer. Skal en Underofficer

kunne bruge sin Kanon ordentlig, maa han have lært at skyde, og da han ikke har det theoretiske Grundlag, er han nødt til at have en meget betydelig Øvelse i at skyde. Det er dyrt, men det ligger i den Organisation, som man nu engang er kommen ind paa hertillands. Jeg kan derfor ikke Andet end meget indtrængende anbefale, at denne Konto til Projektiler bliver forhøjet saa meget, som Ministeriet har foreslaaet, og jeg skulde med den allerstørste Fornøjelse have stemt for, at den var bleven endnu mere forhøjet, idet jeg anser enhver Indskrænkning i Skarpskydningsøvelserne ved Artilleriet for meget betænkelig. Skarpskydningsøvelserne vilde ligeledes blive paavirkede ved det Vædringsforflag, som er stillet under Nr. 29, og som angaar Apparater og Materialier til Friktionsrør samt til Brandrør. At denne Konto skal forøges noget, har ligeledes Betydning til Skarpskydningen. Ved Infanteriet er der ligeledes et Par Vædringsforflag, som vilde paavirke dette Vaabens Skydeøvelser, nemlig Vædringsforflagene under Numrene 27 og 30. Jeg kan ikke Andet end paa det Varmeste anbefale dem. Jeg anser Sagen for at være af meget stor Betydning.

Paa § 26 er der endel Poster, som jeg tror, at jeg særlig maa tillade mig at lægge et godt Ord ind for. Der er saaledes Vædringsforslaget under Nr. 45, som angaar en Bevilling til Materialier til flere Bagladevaaben. Jeg tror, at vor Beholdning af Bagladevaaben ved Infanteriet er saa ringe, at det er paatrængende nødvendigt at forøge den. Om det nu sker med færdisge Bagladevaaben eller med Materialier, hvoraf man i fornødent Fald kan lave Bagladevaaben, anser jeg for mindre væsentligt. Jeg vilde naturligvis helst have Vaabnene staaende færdisge i Løbsene, saa at man kunde bruge dem. Men imidlertid, allerede dette Forflag skal jeg meget indtrængende anbefale. Det næste Vædringsforflag, nemlig det under Nr. 46, angaar en Udgift af 61,750 Kr. til Forandring af Bisererne paa Hærens Bagladevaaben. Vore Infanterigeværer ere som bekendt fra 1867, og vi maa sige, at vi have været ganske overordentlig heldige, idet vi dengang traf saa god en Model, at den endnu kan maale sig selv med de allernyeste Modeller. Staar den tilbage for de nyere Modeller, som ere indførte i de sidste Aar i Tyskland, Frankrig, England og andre Steder, er det kun i en aldeles uvæsentlig Grad, saa jeg for min Part føler mig fuldkommen beroliget ved det Gevær, Infanteriet har for sig. Men der er et Fremskridt, man har gjort i andre Lande i Henhold til den seneste Lids Krigserfaring, og det er, at man har indrettet Geværet til at skyde længere, end vort Gevær er indrettet til. I 1867,